

Chương 26

Sơn chạy lên cầu thang nhảy ba bốn bậc một lượt và mở cửa vào văn phòng làm việc của Lữ. Chàng vừa thở hổn hển vừa nói:

- Cậu nghe tin Triệu Tôn chưa? Cảnh sát vừa gọi báo! Hẳn tông xe xuống vực sâu ở trên đường vòng núi. Nổ tung! Cháy tiêu xác luôn! Cảnh sát đang trực xe lên. Họ nói phải chờ điều tra mới biết nguyên nhân được!

Lữ hơi nhếch môi. Như một nụ cười. Chàng không nói gì và đi lại quầy rượu nhắc chai Martell:

- Ngồi xuống đi Sơn! Uống chút rượu không?

Sơn đứng lặng nhìn Lữ trần trối:

- Cậu biết cả rồi hả?

Giọng chàng lộ vẻ nghi ngờ. Lữ nhìn lại. Tia mắt chàng lạnh trong thoáng chốc nhưng ấm lại ngay. Sơn là người bạn thân nhất đời của chàng. Lữ nói:

- Không! Tôi không biết Sơn ạ! Sự việc bất ngờ quá! Để xem cảnh sát họ nói gì. Uyên biết chưa?

Sơn lắc đầu:

- Chưa! Tôi vừa nói chuyện với cảnh sát xong là chạy lên đây ngay.

Lữ nói:

- Cậu gọi Uyên lại văn phòng đi! Mình phải họp để bàn về partnership ngay. Cậu nhân thể lấy hộ tôi tất cả hồ sơ về Triệu Tôn và giấy tờ partnership để mình tính lại mọi sự mới được.

Sơn quay đi ra khỏi cửa. Lữ uống một ngụm hết ly Martell vừa rót và chàng ngồi

ngả người trên ghế, gác chân lên bàn. Al Montello đã giữ đúng lời. Và mọi sự đã xảy ra từng bước một theo chàng dự tính. Vincent Montello đã giới thiệu chàng với Al Montello và nói với người em Mafia ông đã tránh né bao lâu nay:

- Chú hãy giúp cho Lữ như thế là giúp cho tôi. Lữ cần một favor tôi không biết là gì và cũng không muốn biết. Tôi về để hai người nói chuyện với nhau.

Lữ bắt tay cảm ơn và đợi cho Vincent ra khỏi, chàng vào đề ngay với Al Montello. Chàng kể cho Al nghe về partnership của chàng, về Triệu Tôn và bọn Triad. Và chàng đưa đề nghị với Al:

- Khi thành lập partnership, chúng tôi đã mua bảo hiểm sinh mạng cho mỗi người để bảo vệ partnership. Nếu có ai trong partnership bị chết, phần hùn của người đó sẽ thuộc về partnership và những người còn lại. Partnership không phải giải tán để chia phần cho người thừa kế của người chết. Ngược lại partnership sẽ bỏ tiền ra đóng bảo hiểm nhân mạng cho mỗi người trong partnership với mức là một triệu đô la. Kẻ thừa hưởng do mỗi người tự chỉ định. Đối với Triệu Tôn, hẳn chỉ định cho Cheng Tok Trading Company thừa hưởng tiền bảo hiểm sinh mạng của hẳn. Tôi đoán tiền hẳn đầu tư vào partnership của chúng tôi là tiền của Triad

dưới danh hiệu Cheng Tok Trading nên hẳn muốn tiền bảo hiểm về lại Triad nếu có sự gì xảy đến cho hẳn.

Al nói ngay:

- Anh muốn Triệu Tôn “biến mất”?

Lữ gật đầu:

- Tôi muốn Triad không nghi ngờ gì. Nếu là một tai nạn rủi ro thì tốt hơn cả. Triad sẽ được tiền bảo hiểm của Triệu Tôn. Họ bỏ ra đầu tư năm trăm ngàn thu lại được một triệu tiền bảo hiểm của Triệu Tôn, chắc họ cũng hài lòng. Nếu có thể, ông hẳn tiếng lại là tổ chức của ông có liên hệ với partnership của chúng tôi để họ không làm phiền hà gì nữa.

Al khen:

- Anh nghĩ ra cách này cũng khá lắm! Tôi sẽ giúp anh vì Vince yêu cầu Nhưng tiền phí tổn cho anh sẽ khá cao. Anh có thể chịu nổi không?

Lữ hỏi lại ngay:

- Ông muốn nói bao nhiêu? Partnership của chúng tôi còn nhỏ lắm, cũng chưa khá gì!

Al cười:

- Tiền nào của nấy! Anh muốn mọi sự trót lọt, anh sẽ mất hai trăm ngàn! Đây là giá đặc biệt tôi cho anh vì Vince muốn tôi giúp anh. Đáng nhẽ ra những việc lật vạt này tôi không muốn nhúng tay. Nhưng tôi sẽ có người chu toàn cho anh theo như lời anh yêu cầu!

Lữ ứng thuận ngay. Thực tình chàng nghĩ sẽ mất nhiều

Chương 26

hơn nữa. Hai trăm ngàn là giá chàng có thể chịu đựng được. Để thoát khỏi ách tròng cổ của bọn Triad. Và gạt được tên Triệu Tôn khỏi nạn ra khỏi partnership của chàng. Một cách vĩnh viễn!

Uyên chạy vội vào phòng làm việc của Lữ. Mặt nàng nhợt nhạt:

- Ghê quá anh Lữ! Triệu Tôn chết thảm quá!

Lữ đang cúi xuống xem lại giấy tờ partnership với Sơn. Chàng ngừng lên nói với Uyên:

- Số mệnh cả Uyên ạ! Triệu Tôn lái xe ẩu lắm! Anh đã sợ có ngày như vậy vì tính lái xe bạt mạng của hắn!

Uyên hỏi:

- Partnership mình như vậy sẽ ra sao?

Lữ trả lời:

- Chẳng sao cả! Mình sẽ chỉ phải làm lại giấy tờ một chút thôi. Em biết về vụ bảo hiểm sinh mạng của Triệu Tôn rồi chứ gì?

Uyên gạt đầu:

- Em biết! Anh lo xa như thế hóa hay. Không có bây giờ mình lúng túng to! Không lẽ giải tán partnership!

Sơn ngừng đầu lên nhìn Uyên rồi Lữ. Uyên hoàn toàn không biết gì. Hay nàng cũng có chút nghi ngờ nhưng không nói ra? Sơn không hiểu nữa. Chàng không tưởng tượng ra phương cách giải quyết của Lữ về Triệu Tôn như thế. Và Lữ thản nhiên một cách quá đáng.

Như thể giải quyết một vấn đề tầm thường, giản dị, không chút gì phải thắc mắc. Như đập một con ruồi đậu trên tô canh. Như lấy tay dí một con kiến nhỏ đi lạc đường.

Sơn nhìn Lữ một lần nữa. Và chàng thoáng rung mình. Ngại ngừng người bạn thân đang đứng trước mặt chàng. Như một kẻ hoàn toàn xa lạ nào đó. Sơn biết Lữ đã từ hàng bao nhiêu năm nay và bây giờ chàng chợt khám phá có lẽ chàng không biết gì về người bạn của mình. Người ta có thể đi bên nhau suốt cuộc đời tưởng chừng như không còn điều gì bí ẩn, nhưng một lúc nào đó sự thật vẫn hiện đến. Mỗi người là một ốc đảo của chính mình. Trong đó có sự thay đổi của từng giây từng phút. Và sự biến thể theo từng nhịp độ riêng của mỗi người với thời gian. Sơn nghĩ chính chàng của ngày hôm nay cũng đã không phải là chàng của ngày hôm qua. Huống gì một người khác. Như Lữ, bạn chàng. Và có điều gì đáng ngạc nhiên khi những hành xử của Lữ hôm nay không còn phù hợp với người chàng gọi là bạn trước kia.

Sơn đã từng giết người trong chiến tranh. Nhưng đó là sự bắt buộc. Người địch quân bị chàng giết chết không mang tư cách cá nhân, chỉ là một ý niệm mơ hồ. Và trong cuộc chiến, giết người để khỏi bị giết lại. Một hình thức của bản năng sinh tồn được lồng trong những

chiêu bài của nghĩa vụ và ý thức hệ. Những hình ảnh của chiến tranh được chàng dồn sâu trong tận cùng của trí tưởng và chàng đã khám phá lại con người thật của mình, một kẻ thù ghét bạo lực, một người quý trọng sự sống. Dù chỉ là một sinh vật thấp kém nhất.

Sơn đã ăn trường chay từ vài năm nay để tìm lòng thanh thản cho chính mình. Và chàng quả thật bất an khi biết Lữ đã tìm cách thủ tiêu Triệu Tôn để giải quyết vấn đề khúc mắc cho công cuộc làm ăn và để làm lợi cho chính mình. Chàng đã biết về Lữ như người có tâm địa tốt. Không phải là người thánh thiện nhưng cũng là người trung bình trên phương diện đạo đức. Một kẻ biết phân biệt xấu tốt, thiện ác. Một người đã có lúc là biểu tượng cho sự tốt khi cùng chàng diệt bọn cướp biển Thái Lan trên biển Đông Hải. Nhưng Sơn cảm nhận sự thay đổi của bạn chàng khi Lữ bắt đầu bị ám ảnh về chuyện làm giàu. Với bất cứ giá nào. Và Sơn thấy rõ ràng bạn chàng đã vượt qua lần ranh của tốt và xấu khi Lữ thản nhiên đến mức lạnh lùng giải quyết vấn đề Triệu Tôn. Một cách vĩnh viễn và không chút vướng bận cho những thắc mắc nhỏ nhoi. Sự thành công đối với Lữ đã trở thành nỗi niềm tuyệt đối. Một mạng người như Triệu Tôn nào đâu còn nghĩa lý gì!